

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

IV. ÚS 187/03-42

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 15. januára 2004 v senáte zloženom z predsedu Jána Mazáka a zo sudcov Jána Auxta a Jána Lubyho v konaní o sťažnosti JUDr. A. H., bytom B., zastúpenej advokátkou JUDr. E. Ľ., B., vo veci porušenia jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov upraveného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 13 C 93/97, za účasti Okresného súdu Bratislava I, takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo JUDr. A. H. na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 13 C 93/97 p o r u š e n é b o l o .

2. Okresnému súdu Bratislava I p r i k a z u j e , aby v konaní vedenom pod sp. zn. 13 C 93/97 konal bez zbytočných priet'ahov.

3. JUDr. A. H. n e p r i z n á v a primerané finančné zadosťučinenie.

4. Okresný súd Bratislava I je povinný uhradiť JUDr. A. H. do 15 dní od doručenia tohto nálezu trovy konania vo výške 8 796 Sk (slovom Osemtisíc sedemstodevät' desiatšesť slovenských korún) na účet advokátky JUDr. E. L., B.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením sp. zn. IV. ÚS 187/03 z 22. októbra 2003 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavom súde“) na ďalšie konanie sťažnosť JUDr. A. H., bytom B., (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov upraveného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 13 C 93/97.

Z prijatej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka podala 7. apríla 1997 okresnému súdu návrh na určenie neplatnosti právnych úkonov spolu s návrhom na vydanie predbežného opatrenia.

Sťažovateľka uviedla, že od začiatku súdneho konania uplynulo už viac ako 6 rokov a ku dňu podania sťažnosti ústavnému súdu nebolo vydané rozhodnutie vo veci samej. Sťažovateľka svojím podaním z 8. januára 2001 podala okresnému súdu návrh na vylúčenie zákonnej sudkyne z rozhodovania. Keďže vo veci sa nekonalo, podala sťažovateľka listom zo 7. februára 2002 sťažnosť na prietahy v konaní Krajskému súdu v Bratislave, na ktorú jej odpovedal podpredseda okresného súdu listom sp. zn. Spr. 3012/01 z 11. júna 2001 s tým, že sťažnosť uznal ako dôvodnú.

Okrem toho, že sa sťažovateľka domáhala, aby ústavný súd podľa čl. 127 ústavy rozhodol nálezom, v ktorom vysloví porušenie jej označeného základného práva, súčasne žiadala, aby jej ústavný súd priznal primerané finančné zadost'učinenie v sume 1 200 000 Sk.

Predseda okresného súdu sa na základe výzvy ústavného súdu vyjadril k sťažnosti podaním sp. zn. Spr. 3012/01 doručeným ústavnému súdu 24. novembra 2003, v ktorom poukazuje na svoje vyjadrenie sp. zn. Spr. 3012/01 zo 4. septembra 2003, v ktorom sa okrem iného uvádza:

„V konaní vedenom pod sp. zn. 13 C 93/97 bol návrh podaný na tunajší súd dňa 7. 4. 1997. Dňa 23. 4. 1997 doručila navrhovateľka návrh na vydanie predbežného opatrenia podľa ust. § 76 ods. 1 písm. e), f) O. s. p. Uznesením č. k. 13 C 93/97 zo dňa 21. 5. 1997 súd o návrhu rozhodol (JUDr. I. Á.) a vydal predbežné opatrenie. Úpravou zo dňa 17. 10. 1997 bol zaslaný odporcovi v 1., 2., 3. rade návrh na vyjadrenie. Z dôvodu závady v doručení sudkyňa vykonala úkony smerujúce k zisteniu sídla a trvalého pobytu odporcov v súlade s O. s. p. Úpravou sudkyne (JUDr. T. K.) zo dňa 28. 10. 1998 bol stanovený termín pojednávania na 20. 1. 1999. Navrhovateľka JUDr. A. H. cestou svojho právneho zástupcu podaním doručeným súdu dňa 15. 1. 1999 požiadala o odročenie termínu pojednávania na neurčito a zároveň požiadala o poskytnutie lehoty 1 - 2 mesiacov z dôvodu, že predpokladá mimosúdne vyriešenie sporu a oznámi v uvedenej lehote súdu, či berie návrh späť. Na stanovený termín pojednávania sa navrhovateľka nedostavila a vec bola odročená na neurčito s tým, že bude robený dopyt na navrhovateľku, či trvá na podanom návrhu. Nakoľko právny zástupca navrhovateľky neoznámil v lehote uvedenej v žiadosti o odročenie termínu pojednávania, či došlo k mimosúdnej dohode, úpravou sudkyne (JUDr. Z. M.) zo dňa 26. 5. 1999 bola zaslaná právnenému zástupcovi navrhovateľky výzva. PZ navrhovateľky listom doručeným dňa 24. 6. 1999 (správne má byť 24. 6. 1999) oznámil súdu, že navrhovateľka je dlhodobo v zahraničí a to od februára do konca októbra 1999 z uvedeného dôvodu nebolo rokovanie s odporcom uzavreté. Sudkyňa dňa 15. 3. 2000 opätovne vyzvala PZ navrhovateľky s poukazom na ich písomné podanie, aby súdu oznámil, či došlo k mimosúdnej dohode. PZ navrhovateľky opäť požiadala o predĺženie lehoty z dôvodu práceneschopnosti navrhovateľky s tým, že v mesiaci máj – jún

2000 má byť stretnutie s odporcom na ktorom sa rozhodne, či bude vec uzavretá mimosúdne. Dňa 9. 10. 2000 súd znovu vyzval PZ navrhovateľky o oznámenie. Odporca v I. rade podaním doručeným dňa 10. 11. 2000 oznámil, že PZ navrhovateľky neustále predlžuje súdne konanie svojimi tvrdeniami o mimosúdnych rokovaniach a prehlásil, že s navrhovateľkou uskutočnil mimosúdne konanie, ale k dohode nedošlo a požiadala o vytýčenie termínu pojednávania. Dňa 9. 1. 2001 PZ navrhovateľky oznámil, že jeho zastupovanie v tomto konaní bolo ukončené. Podaním doručeným súdu dňa 10. 1. 2001 požiadala navrhovateľka o vylúčenie sudkyne JUDr. Z. M. z prejednávanej veci a oznámila, že vypovedala plnú moc právnenému zástupcovi. Zároveň požiadala o pridelenie veci inému súdu. JUDr. J. V. listom zo dňa 19. 12. 2002 vyzvala navrhovateľku na oznámenie, či trvá na návrhu na vylúčenie sudkyne JUDr. Z. M. z prejednávania veci, nakoľko medzičasom došlo k jej dočasnému odchodu zo súdu. Zároveň bola navrhovateľka vyzvaná, aby presne uviedla, či žiada o prikázanie veci inému súdu podľa ust. § 12 ods. 1, 2 O. s. p. Navrhovateľka podaním doručeným dňa 27. 1. 2003 oznámila, že na návrhu na vylúčenie sudkyne trvá. Úpravou zo dňa 3. 3. 2003 bola vec predložená sudkyňou JUDr. J. V. na rozhodnutie KS BA. KS v BA uznesením č. k. 5 NcC 9/03-46 zo dňa 17. 6. 2003 rozhodol, že JUDr. Z. M. nie je vylúčená z prejednávania a rozhodovania tejto veci. Na základe Dodatku č. 6 k Rozvrhu práce na rok 2003 sa stala vo veci zákonným sudcom JUDr. L. P., ktorá úpravou zo dňa 30. 7. 2003 vykonala úkony potrebné k zisteniu trvalého pobytu odporkyne v 2. rade a vyzvala navrhovateľku, by označila odporcu v 3. rade v súlade so zápisom do obchodného registra s uvedením jeho aktuálneho obchodného mena, sídla a IČO.

Z uvedených skutočností je zrejmé, že samotná navrhovateľka a jej právny zástupca JUDr. A. S. spôsobili svojím konaním prieťahy v konaní, svojimi podaniami sťažovali postup súdu v konaní sp. zn. 13 C 93/97 a nedostavili sa na stanovený termín pojednávania...

S poukazom na uvedené si dovoľujeme navrhnúť váženému Ústavnému súdu Slovenskej republiky, aby sťažnosť zamietol ako nedôvodnú a to v celom rozsahu.“

Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania.

II.

Vychádzajúc z obsahu sťažnosti, vyjadrenia okresného súdu a zo spisu okresného súdu ústavný súd zistil nasledovný priebeh konania v predmetnej veci od podania návrhu okresnému súdu do 24. novembra 2003, keď bol ústavnému súdu doručený spis okresného súdu sp. zn. 13 C 93/97.

Návrh sťažovateľky na vyslovenie neplatnosti právnych úkonov bol okresnému súdu doručený 7. apríla 1997. Okrem tohto návrhu sú v spise okresného súdu zdokumentované z hľadiska posudzovania, či došlo k porušeniu sťažovateľkou označeného základného práva, tieto podstatné úkony:

- dňa 23. apríla 1997 bol sťažovateľkou doručený okresnému súdu návrh na vydanie predbežného opatrenia,
- uznesením okresného súdu z 21. mája 1997 bolo vydané predbežné opatrenie,
- pojednávanie 20. januára 1999 okresný súd odročil na neurčito s tým, že sťažovateľka svoju neúčast' ospravedlnila a žiadala o poskytnutie 1 až 2-mesačnej lehoty z dôvodu možnosti uzavretia mimosúdnej dohody,
- právny zástupca sťažovateľky podaním doručeným okresnému súdu 24. júna 1999 oznámil, že sťažovateľka sa dlhodobo nachádza v zahraničí a po jej návrate sa vyjadrí ohľadom mimosúdnej dohody,
- na výzvu okresného súdu z 15. marca 2000 reagoval právny zástupca sťažovateľky podaním doručeným okresnému súdu 10. apríla 2000, v ktorom požiadal o predĺženie lehoty na oznámenie výsledku ohľadom mimosúdnej dohody z dôvodu práceneschopnosti sťažovateľky,
- odporca v 1. rade – Poštová banka, a. s. – podaním doručeným okresnému súdu 10. novembra 2000 oznámil, že sa uskutočnilo rokovanie so sťažovateľkou bez uzavretia dohody, a preto požaduje, aby sa v konaní pokračovalo nariadením súdneho pojednávania,
- podaním doručeným okresnému súdu 9. januára 2001 oznámil právny zástupca sťažovateľky ukončenie právneho zastúpenia vo veci,

- podaním doručeným okresnému súdu 10. januára 2001 žiadala sťažovateľka, aby bola zákonná sudkyňa z rozhodovania vo veci vylúčená z dôvodu zaujatosti,
- listom doručeným sťažovateľke 11. januára 2002 ju okresný súd vyzval, aby v lehote 15 dní oznámila, či trvá na návrhu na vylúčenie zákonnej sudkyne napriek tomu, že „medzičasom dočasne odchádza zo súdu“, a súčasne aby uviedla, či jej písomné podanie z 8. januára 2001 má byť posúdené z hľadiska § 12 ods. 1 a 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) (prikázanie veci inému súdu),
- listom doručeným okresnému súdu 27. januára 2003 sťažovateľka uviedla, že 11. júna 2002 sa jej podpredseda okresného súdu písomne ospravedlnil za prieťah, ktorý spôsobila sudkyňa nepredložením spisu krajskému súdu vo veci rozhodnutia o zaujatosti, a súčasne sťažovateľka potvrdila, že trvá na svojom pôvodnom návrhu na vylúčenie zákonnej sudkyne z prejednávania veci,
- dňa 6. marca 2003 predložil okresný súd spis Krajskému súdu v Bratislave na rozhodnutie o vylúčení zákonnej sudkyne z prejednávania a rozhodovania vo veci,
- dňa 24. júna 2003 bolo okresnému súdu doručené uznesenie Krajského súdu v Bratislave, ktorým sa rozhodlo, že zákonná sudkyňa nie je vylúčená z prejednávania a rozhodovania vo veci,
- dňa 6. novembra 2003 realizoval okresný súd úkony vo veci zistenia pobytu odporkyne v 2. rade a taktiež vyzval sťažovateľku na aktualizáciu označenia odporcu v 3. rade v súlade so zápisom do obchodného registra.

III.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Sťažovateľka sa svojou sťažnosťou domáhala vyslovenia porušenia základného práva upraveného v čl. 48 ods. 2 ústavy, podľa ktorého „Každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných priet'ahov...“.

Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou „Odstránenie stavu právnej neistoty je podstatou, účelom a cieľom práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov“ (II. ÚS 67/03), pričom „tento účel možno dosiahnuť zásadne až právoplatným rozhodnutím. Nepostačuje, že štátny orgán vo veci koná“ (II. ÚS 51/03). K vytvoreniu „stavu právnej istoty preto dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iného štátneho orgánu“ (II. ÚS 813/00, III. ÚS 129/03).

Preto je základnou povinnosťou súdu a sudcu zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie.

Táto povinnosť súdu a sudcu vychádza z § 6 OSP, ktorý súdom prikazuje, aby v súčinnosti so všetkými účastníkmi konania postupovali tak, aby ochrana ich práv bola rýchla a účinná, ďalej z § 100 OSP, podľa ktorého akonáhle sa konanie začalo, postupuje v ňom súd zásadne bez ďalších návrhov tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá.

Sudca je podľa § 117 ods. 1 OSP povinný robiť vhodné opatrenia, aby sa zabezpečilo splnenie účelu pojednávania a úspešné vykonanie dôkazov. Ďalšia významná povinnosť pre sudcu vyplýva z § 119 ods. 1 OSP, podľa ktorého sa pojednávanie môže odročiť len z dôležitých dôvodov, ktoré sa musia oznámiť. Ak sa pojednávanie odročuje, predseda senátu spravidla oznámi deň, keď sa bude konať nové pojednávanie.

Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným priet'ahom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, v súlade so svojou

doterajšou judikatúrou (I. ÚS 3/00, I. ÚS 20/02, III. ÚS 142/03) ústavný súd zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť vecí, o ktorej súd rozhoduje (1), správanie účastníka súdneho konania (2) a postup samotného súdu (3).

1. Predmetom konania pred okresným súdom je nárok sťažovateľky na určenie neplatnosti právnych úkonov (úverovej zmluvy, kúpnej zmluvy a zmluvy o zriadení záložného práva k nehnuteľnosti) spolu s návrhom na vydanie predbežného opatrenia. Konanie nie je možné hodnotiť ako právne ani fakticky zložité. Ide o problematiku, ktorá je upravená predovšetkým príslušnými ustanoveniami Obchodného zákonníka a subsidiárne sa na riešenie otázok, ktoré nie je možné riešiť podľa ustanovení tohto zákona, použijú predpisy občianskeho práva (§ 1 Obchodného zákonníka). Aplikácia týchto predpisov je ustálená aj v pomerne rozsiahlej judikatúre všeobecných súdov. Na právnu alebo faktickú zložitosť vecí nepoukazoval ani okresný súd vo vyjadrení jeho predsedu k sťažnosti doručenom ústavnému súdu 12. septembra 2003, a preto z hľadiska tohto kritéria nemožno uvažovať o jeho výraznejšom vplyve na doterajšiu dĺžku konania.

2. Ďalším kritériom, použitím ktorého ústavný súd zisťoval existenciu zbytočných prietáhov v napadnutom konaní, bolo správanie sťažovateľky ako účastníka súdneho konania. Z obsahu spisu okresného súdu vyplýva, že ku vzniku zbytočných prietáhov v konaní prispela svojím podielom aj sťažovateľka. Pojednávanie konané 20. januára 1999 bolo na žiadosť sťažovateľky odročené za účelom pokusu o uzavretie mimosúdnej dohody na neurčito s tým, že výsledok bude okresnému súdu oznámený v 1 až 2-mesačnej lehote. Právny zástupca sťažovateľky opakovane žiadal okresný súd o predĺženie lehoty na vyjadrenie z dôvodu práceneschopnosti a dlhodobého pobytu sťažovateľky v zahraničí. Výsledok ohľadom dosiahnutia mimosúdnej dohody nebol zo strany sťažovateľky napriek urgenciám okresného súdu oznámený. Týmto spôsobom vznikli zbytočné prietahy v konaní v trvaní 23 mesiacov, ktoré je potrebné pripísať na vrub sťažovateľky.

V danom prípade ide o sporové konanie, v ktorom je povinnosťou účastníka konania postupovať aktívne, súčinnostne a komunikovať nielen so súdom, ale aj s ostatnými

účastníkmi konania tak, aby súd mohol o uplatnenej ochrane rozhodnúť v súlade so zákonom (§ 6 a § 120 ods. 1 OSP).

Ústavný súd konštatuje, že správanie sťažovateľky najmä vzhľadom na to, že po odročení pojednávania 20. januára 1999 neprejavila žiadnu aktivitu v spore a výsledok návrhu ňou iniciovanej mimosúdnej dohody ani napriek opakovaným urgenciám okresnému súdu neoznámila, nemožno považovať za také, ktoré by bolo v súlade s jej právami a povinnosťami ako účastníčky sporového konania.

Tieto skutočnosti ústavný súd vyhodnotil tak, že i samotná sťažovateľka sa svojou pasivitou v nie nepodstatnej miere podieľala na vzniku zbytočných prietáhov v konaní pred okresným súdom.

3. Pokiaľ ide o postup okresného súdu v posudzovanom konaní, prihliadal ústavný súd na ustanovenie § 100 ods. 1 OSP, podľa ktorého len čo sa konanie začalo, postupuje v ňom súd i bez ďalších návrhov tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá, ale ani táto povinnosť súdu nemení nič na tom, že v sporovom konaní je predovšetkým vecou účastníka, aby v súlade s § 6 OSP vlastnými úkonmi a nečinnosťou nebránil súdu v jeho postupe.

Ústavný súd zistil, že časť zbytočných prietáhov v konaní spôsobil svojou nečinnosťou aj okresný súd. Napriek tomu, že vykonal niektoré úkony spojené so zisťovaním pobytu sídla účastníkov, prvé pojednávanie vo veci nariadil takmer po 2 rokoch od podania návrhu. Najzávažnejším pochybením okresného súdu bolo to, že spis na rozhodnutie o sťažovateľkou vznesenej námietke zaujatosti zákonnej sudkyne predložil Krajskému súdu v Bratislave po viac ako 2 rokoch od namietnutia zaujatosti. V nadväznosti na to nemožno však na druhej strane neprihliadnuť na skutočnosť, že sťažovateľka zotrvala na návrhu na vylúčenie zákonnej sudkyne aj po tom, keď bola okresným súdom informovaná, že táto „dočasne odchádza zo súdu“. Nepredloženie spisu na rozhodnutie o sťažovateľkou vznesenej námietke zaujatosti posúdil ako zbytočný prietáh v konaní aj okresný súd v liste sp. zn. Spr. 3012/01 z 11. júna 2002 zaslanom sťažovateľke

ako odpoveď na jej sťažnosť na prietahy v konaní. V tomto smere nie je možné akceptovať tvrdenie predsedu okresného súdu, že „nedošlo k žiadnym zbytočným prietahom zo strany konajúceho súdu“, ako to uvádza v jeho vyjadrení zo 4. septembra 2003 zaslanom ústavnému súdu.

Pretože ústavný súd zistil porušenie základného práva sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy okresným súdom, prikázal mu, aby vo veci konal bez zbytočných prietahov a odstránil tak stav právnej neistoty, v ktorej sa nachádza sťažovateľka domáhajúca sa rozhodnutia súdu vo svojej veci.

IV.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy „Ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie“.

Sťažovateľka vo svojej sťažnosti žiadala aj o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia vo výške 1 200 000 Sk z dôvodov uvedených vo svojej sťažnosti.

Priznanie primeraného finančného zadosťučinenia, ktoré je peňažnou protihodnotou utrpenej nemajetkovej ujmy (§ 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde), podľa názoru ústavného súdu v tomto prípade neprichádza do úvahy.

V sporovom konaní, akým je aj posudzované konanie, nesie procesnú zodpovednosť za riadne uvedenie návrhu na rozhodnutie vo veci samej, postup vo veci samej, predkladanie dôkazov a iných úkonov potrebných na dosiahnutie účelu takého konania vo výraznej miere účastník (najmä § 6, § 101 a § 120 ods. 1 OSP). V spore ide na ťarchu účastníka, ak navrhne hoci len faktické pozdržanie kvôli novej mimosúdnej dohode. V takom druhu civilného procesu je navyše dôvodné požadovať, aby účastník urobil všetko pre to, aby súd nemal sťaženej úlohu pri jeho postupe, najmä pokiaľ ide o základné procesné úkony, ktorými sú pojednávania. Sťažovateľka nedbala dôsledne na tieto povinnosti

a urobila viaceré úkony, ktoré znamenali jej značnú spoluúčasť na vzniku zbytočných priesťahov. Preto ústavný súd nepovažoval za nevyhnutné dovršovať ochranu jej porušeného základného práva na súdnu ochranu aj priznaním primeraného finančného zadosťučinenia, a to aj v porovnaní s inými prípadmi, v ktorých sa toto zadosťučinenie priznalo za predpokladu, že účastník konania neniesol žiadny podstatný podiel na vzniku zbytočných priesťahov.

Ústavný súd považoval v tomto prípade výrok o porušení základného práva sťažovateľky a výrok, ktorým prikázal okresnému súdu v predmetnej veci konať bez zbytočných priesťahov, za dostatočnú ochranu jej základného práva.

Ústavný súd napokon rozhodol aj o úhrade trov konania sťažovateľky, ktoré jej vznikli v dôsledku právneho zastúpenia pred ústavným súdom advokátkou JUDr. E. L., uplatnených v podaní z 10. októbra 2003. Úhradu priznal za dva úkony právnej služby v súlade s § 1 ods. 3, § 13 ods. 8, § 16 ods. 1 písm. a) a c) a § 25 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 163/2002 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb. Ústavný súd pri priznaní trov konania vychádzal z výšky priemernej mesačnej mzdy zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za I. polrok 2002, ktorá bola 12 811 Sk. Úhrada bola priznaná v celkovej výške 8 796 Sk za 2 úkony po 4 270 Sk a 2 x 128 Sk režijný paušál. Podania právnej zástupkyne doručené ústavnému súdu 3. júna a 16. decembra 2003 nevyhodnotil ústavný súd vzhľadom na ich obsah (absencia ústavnoprávneho aspektu) ako podania vo veci samej, a preto odmenu za ne nepriznal.

Náhradu trov konania je okresný súd povinný zaplatiť na účet právnej zástupkyne (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 149 OSP).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok

V Košiciach 15. januára 2004